

Около питата сж наредени орѣхи, сливи, рошкови, сушени круши, ошавъ, сърми отъ зеле, фасулъ съ оризъ, леблебии, сушено грозде, лукъ, смокини и др. Между тия украшения на видно мѣсто стои калайдисанъ тазъ, пълненъ съ армеева чорба. Колкото повече ядива се сложатъ тая вечеръ на трапезата, толкова по-голѣмъ споръ и берекетъ ще чакаме презъ годината отъ ниви и градини. Бъклицата съ червеното вино приветливо поглежда всички домочадци. Това е първата бъклица, която тате напълни отъ неначетата още бѣчва.

Всички съ нетърпение чакаме да грабнемъ наботкитѣ, като че ли три дни не сме яли. А топлата пита мирише на сладко и те кара по-скоро да вземешъ коматъ и да рѣфашъ. Малкиятъ ми братъ е готовъ да посегне.

— Трайте! — извика баба — като вълци сте изгладнѣли!

Баща ми дава знакъ да станемъ прави за молитва. Малкитѣ ставатъ, старитѣ стоятъ чинно. Азъ прочетохъ „Отче нашъ“ на славянски. Баща ми продължи: *„Ядятъ убози и наситяются“*. После се прекръсти, почна да кади съ пиринчената кадилница, която му подаде баба и запѣ: *„Рождество твое, Христе Боже нашъ, возсия мирови свѣтъ разума...“* И когато дойде до: *„Тебе кланяются Солнцу правды“*, всички изъ единъ пжтъ почнахме да се кръстимъ. Кадейки надъ софрата, тате благоволитъ: *„Хайде до година живо и здраво да дочакаме бѣдни вечеръ. Да даде Господъ честь и берекетъ по стока и люди“*; следъ това накади всички присѣдстваващи по отдѣлно и всички домашни кжтове. То бѣше единъ чудно хубавъ моментъ, който никога нѣма да забравя.